

5. stáció : Cirénei Simon

„Egy arra elmenő embert, bizonyos Cirénei Simont, Rufusz és Alexander atyját, ki a mezőről jött, rákényszerítették, hogy a keresztjét vigye” – olvassuk Márk evangéliumában.

A katonák előtt nyilvánvalóvá vált, megkínzott, egy napja nem evett és teljesen legyengült Jézus nem tudja felvinni a keresztet és ott fog összeesni az úton. Sietni is kellett. A katonák körbenéztek. A jól megtermett, erős vállú arra járó férfi éppen kapóra jött. Kényszeríteni a fegyverek és a hatalom birtokában egyszerű történet. Odaráncigálták Jézus mellé, hogy vegye át a keresztet. A Cirénei megértette a helyzetet, Jézus mögé állt és aláfeszült a gerendának. Megemelte. Jézus érezte, hogy a teher lemegy a válláról. „Nyugodtan engeddd el, már tartom”- mondta a Cirénei. Egymás mellett mentek. A kereszt vízszintes gerendája (mert a hagyományos ábrázolásokkal ellentétben azt vitték, a függőleges fixen beágyazva állt a helyén) mintegy 25-30 kilogramm lehetett. Az izmos, fizikai munkához szokott Cireneinek nem volt nehéz. Tudta a lépést tartani. A názáreti felé fordulva látta verítékben úszó arcát és a vér is szivárgott, ahogy a töviskorona tüskei benyomódtak Jézus bőrébe. A szolidaritás természetes érzésével megkérdezte: „Család?”. Jézus tekintetével átnézett a tömegen és látta, hogy páran az övéi közül- köztük édesanyja Jánossal – követi a menetet. „Anyám ott van és a tanítvány”- mondta halkán Jézus. Simon is odanézett követte Jézus tekintetét. Meglátta őket.

„Nem beszél!” -üvöltött rájuk a katona és megsuhogtatta a korbácsot. Némán mentek tovább. A Cirénei szemében izzott a gyűlölet a római katonákkal szemben.

„Legalább megöltél közülük néhányat”- súgta oda halkán és elégedetten, hiszen hallotta a városban, hogy lázadókat visznek keresztre feszíteni. Jézus ráemelte szelíd tekintetét. A Cirénei elbizonytalanodott. Ez az ember maga a jóság és a szelídség. „Hát akkor, ki vagy Te!” – kérdezte. Jézus csendesen válaszolta – „Tanító vagyok”.

„És miről kellett tanítani ahhoz, hogy a keresztre küldjenek?” – kérdezte a Cirénei. Jézus nem felelt. Bár a teher nem nyomta a vállát így is elég nehéz volt a járás. Az út is egyenetlen és erősen emelkedett felfelé. A korbácsolással felhasadt bőr beleragadt a köntösébe. Jézus hallgatott. A Cirénei felé emelte az arcát, tekintetük találkozott.

„A valódi Istenről” – válaszolta Jézus. A Ciréneit megzavarta a válasz és csöndben ment mellette. Ő is egyre nehezebbnek érezte a keresztet. Visszagondolt a szülői házra, hol esténként a vacsora után apja és anyja beszéltek a régi történeteket: Ábrahámról, Mózesről, az egyiptomi fogságról, aztán Dávid király nagy győzelmeit, a profétákat, Isten nagy dicsőségét és győzelmeit, amit a népért tett. A zsinagógai iskolát- hova minden zsidó gyerek járt – a jó rabbikat, a tóra olvasását, a szertartásokat. És itt a holnapi templomhegyi ünnepet és áldozatokat, már ő is kiválasztotta a bárányt, amit leölnek.

„A valódi Istenről?” – mondta kérdően maga elé. Hirtelen bizonytalan lett és tele lett kérdéssel. A megszokott gondolati pályái nem működtek már. És itt megy Jézus mellette, kit a „valódi” Istenről szóló tanítása miatt a keresztre küldenek. Logikusan végig gondolta. Ha keresztre küldik „valódi” Istenről szóló tanítása miatt az egész más lehet, mint amit neki tanítottak, mint amit ő gondol, hisz, ami röpteti az ő vágyait a zsidók független, új királyságáról , amiért ide jött 2000 kilométerről. Nem, nem és nem. Átgondolta, a bizonytalansága elmúlt. Jézusnak nincs igaza és tényleg méltó a halálra. Nincs más Isten, csak az ő vallásuk Istene.

Azért odafordult hozzá, kicsit gúnyosan kérdezte. „És milyen a valódi Isten”? Jézus kész volt a válasszal, hiszen érezte ő is a Cirénei belső vívódását és már várta a kérdést. „Isten csak a szeretet” – mondta érthetően, majd kiegyenesedett és nagyot sóhajtott. A választ sokan hallották. Többet nem beszéltek.

Az út meredek része véget ért. Jézus a Cirénei felé fordult és intett, hogy már bírni fogja. A kereszt újra a vállára került.

A Cirenei állt egy darabig, majd megfordult és sietős léptekkel elindult lefelé a város felé. A távolból még hallotta az ütések zaját, mely belehasított a délutáni csöndbe. Három óra felé járt az idő. Nem tudod már másra gondolni. Minden koppanás úgy visszhangzott a fejében: csak a szeretet, csak a szeretet, csak a szeretet.

Dunakeszi, 2014. április 18.

Garay Bandi